

Povratak èuđenja

Autor Administrator

Na portalu www.poticaj.net pronašli smo niz uistinu poticajnih i lijepih èlanaka mlade psihologinje i spisateljice Tomice Šavine. Izdvojili smo jedan od njih, s naslovom Povratak èuđenja.

www.poticaj.net Tomica Šavina: POVRATAK ÈUĐENJA (2007.) Potraga za èudima ljude èesto lansira van oèitog èuda svakodnevnog življenja. Ona se traže negdje daleko, u prièama i nedostupnom znamenju. U èudu života tako prestaje biti èuđenja.

Ništa u prirodi nema svoju kopiju. Sve je jedinstveno. Ne postoje dva ista kamena, dvije iste biljke ni dva ista èovjeka. Kolika je god raznolikost postojanja, toliko raznolika može biti i paleta našeg èuđenja. Ipak, veæinu ljudi od tog èuda svakodnevnog života obuzima dosada. Drvo, auto, stan, posao, ljudi... Sve smo to veæ bezbroj puta vidjeli. A kada bismo se oko bilo koje pojave malo dublje zapitali, ne bismo se mogli prestati èuditi. Otkud stvarnost? Otkud ja i otkud ti? Ovakvi kakvi jesmo, u svijetu kakav jest - kako to da postojimo? Svaki odgovor koji smislimo je neèija prièa. Bilo jednom... pa veliki prasak... evolucija... reinkarnacija... Neke od prièa nam zvuèe prihvatljivo, a neke ne. Ali nema ni jedne koju bismo izrekli, a da nije posuđena. Proèitali, dosjetili se, povezali, preprièali... Neka od objašnjenja su zanimljivija od drugih i ona nas mogu na neko vrijeme (ili možda za cijeli život) zaokupiti. Ali postoji i mogućnost - zapitati se, a ne odgovoriti. Ne prekapati po dugoroènoj i kratkoroènoj memoriji kako bismo silom prilika nešto sastavili. Zapitati se i pustiti pitanje da odjekne. Otkud stvarnost? Otkud ovaj prostor u kojem se oèi kreæu lijevo-desno prateæi slova? Otkud sve? U odjeku tog pitanja èovjek se može odmoriti. Pitanje uopæe ne mora biti verbalizirano. Ono može biti samo stanje. Stanje otvorenosti u kojem je odgovor samo postojanje. Problem je u tome što je èovjek sam sebi uskratio kapacitet za divljenje. U èudu života prestalo je biti mjesta za èuda. Recimo to ovako: u prosjeènog èovjeka, sposobnost divljenja opada proporcionalno godinama. Mada za ovu tvrdnju nemamo nikakvih "znanstvenih dokaza", potkrjepljuju je svakodnevna, (statistièki beznaèajna) individualna istraživanja. Èuđenje je rezervirano za dijete, za pokojeg umjetnika i istraživaèa, ali ne i za "prosjeènog" odraslog èovjeka. Spremnik za divljenje najèe se s godinama isprazni kako bi mogao ustupiti mjesto borbenosti i zavisti. Inaèe - kako preživjeti?

Nakon "krize odraslosti" neki se ljudi iznova otvore djeèjoj zaèudnosti, no to nažalost èesto biva potraga za èudom koja ih lansira van oèitog, jasnog i (za njih, izgleda) prebanalnog èuda svakodnevnog življenja. Bilo da su u pitanju religijski ili New Age zanosi, pritisnuti "nepodnošljivom težinom postojanja" ljudi èesto bivaju pometeni vlastitim duhovnim otvaranjima, pa tragaju za duhovnošću "tamo negdje" - suviše izvan èovjeka. Ustvari, ljudi se ne bi trebali produhoviti, nego bismo duhovnost trebali oèovjeèiti. Reæi "živjela univerzalna ljubav", "volim cijeli svijet" ili "volim sve ljude" nije isto što i reæi "volim tog èovjeka". Kada se voli jednog èovjeka, onda se može voljeti i drugog i treæeg i desetog. Ako ne prepoznamo ljubav u pojedincu, u svojoj najbližoj okolini, onda univerzalna ljubav zapravo pripada djeèjoj mašti. Èuda se u takvoj, djeèjoj duhovnosti traže negdje daleko, u prièama i znamenju koje je stalno nedostupno. A ona su zapravo tu, u oku koje upravo traži nešto za sebe na internetu.